

Sygnatura akt II K 693/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09-05-2016 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Elżbieta Kwaśniewska

Protokolant st. sekretarz sądowy Karina Drytkiewicz

przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu K. R.

po rozpoznaniu w dniach 16.03.2016 r., 6.04.2016r., 9.05.2016 r.,

sprawy **D. K. (1)**, s. Z. i J. zd. Buda, ur. (...) w K.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 09 września 2015r. w miejscowości (...) gm. M. kierował samochodem osobowym m-ki V. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej w strefie ruchu lądowego znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn art. 178a§1 k.k.

1. oskarżonego **D. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 kk i na to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,
2. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 (trzech) lat,
3. na podstawie art. 43 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego D. K. (1) do zwrotu Staroście K. dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych,
4. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięciu tysięcy) złotych,
5. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 190 (stu dziewięćdziesięciu) złotych.

Sygn. akt II K 693/15

UZASADNIENIE

W dniu 9 września 2015 roku ok. godz. 23.00 w S., gm. M. funkcjonariusze Policji zatrzymali do kontroli drogowej oskarżonego D. K. (1), który kierował pojazdem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Po zatrzymaniu pojazdu policjanci stwierdzili od oskarżonego wyczuwalną woń alkoholu i poddali go badaniu urządzeniem A. z wynikiem pozytywnym. Następnie oskarżony został poddany badaniu na urządzeniu A. C.. Przeprowadzono dwa badania: o godz. 23.16 oraz o godz. 23.32 oba z wynikami 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. W czasie interwencji oskarżony tłumaczył policjantom, że wracał z pracy. Na miejsce zatrzymania przyjechała żona oskarżonego A. K. (1), która zabezpieczyła pojazd.

(dowód: częściowe wyjaśnienia oskarżonego k.17 -17v; zeznania świadków J. K. k. 24-24v; K. Ł. k.30-30v, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k. 2-4).

Oskarżony D. K. (1) ma 39 lat. Z zawodu jest mechanikiem precyzyjnym. Oskarżony prowadzi gospodarstwo rolne o powierzchni 7,1 ha. Jest żonaty, na utrzymaniu posiada dwoje dzieci. Oskarżony nie był karany .

(dowód: karta karna k. 13-14, dane o dochodach oskarżonego k. 17-18 w zbiorze A).

Oskarżony D. K. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyjaśniając, że tego dnia od godzin popołudniowych był u kolegi, gdzie spożywał alkohol. Podał także, że po telefonie od żony, która poinformowała go, iż mieszkający z nimi szwagier zasnął wsiadł w samochód pojechał do domu. Po wjechaniu na drogę publiczną i przejechaniu niewielkiego odcinka został zatrzymany do kontroli. Oskarżony wyjaśnił, że o całej sytuacji mówił policjantom, ale nie bardzo ich to interesowało.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne w części dotyczącej tego, że spożywał tego dnia alkohol i kierował pojazdem w dniu 9 września 2015 roku po jego spożyciu, bowiem są one spójne z treścią przeprowadzonego badania trzeźwości, którego prawidłowości i wyników oskarżony nie kwestionował. Nadto korelują z uznanymi za wiarygodne w całości zeznaniami obiektywnych świadków –funkcjonariuszy policji J. K. i K. Ł.. Zeznania tych świadków Sąd ocenił jako rzeczowe i jasne w treści. Świadkowie zeznawali spontanicznie, odnosząc się jedynie do tych elementów, które zapamiętali. Brak szczegółowości w niektórych fragmentach zeznań świadków usprawiedliwia zarówno odległość czasowa od zdarzenia jak i ilość podobnych interwencji. Biorąc pod uwagę spójne, choć nie identyczne zeznania wskazanych świadków Sąd odmówił wiary twierdzeniom oskarżonego, iż informował ich o sytuacji rodzinnej, która zmusiła go do kierowania pojazdem . Obaj świadkowie zgodnie stwierdzili, że oskarżony podawał, iż wraca z pracy. Wskazali także na inne elementy, jak np. to, że oskarżony był pierwszym zatrzymanym w tym dniu nietrzeźwym kierowcą (tak świadek K. Ł.). Zasady logiki wskazują, że świadkowie tym bardziej zapamiętaliby tak niecodzienne wyjaśnienie przyczyn kierowania przez oskarżonego pojazdem , co więcej prawdopodobnie udzieliliby mu pomocy, np. wzywając pogotowie do szwagra D. K. , skoro on sam pomocy takiej nie mógł udzielić z powodu zatrzymania . Tymczasem na miejsce zatrzymania przyjechała żona oskarżonego A. K. (1) , zabezpieczyła pojazd i poinformowała policjantów, że nie znalazła prawa jazdy oskarżonego. Również ona nie wspomniała o dramatycznej sytuacji w domu, co bez wątpienia miałoby miejsce, gdyby w istocie zagrożone było życie jej brata. Wątpliwości budzi także fakt, iż o całym zdarzeniu A. K. miała poinformować jedynie oskarżonego zrażona wcześniejszymi odmowami przyjazdu przez pogotowia. Co istotne, o okolicznościach, które podnosił na rozprawie oskarżony nie wspominał w czasie składania wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego, a wyjaśnienie, iż nie zdawał sobie sprawy, że mogą mieć one znaczenie dla postępowania są nieprzekonywujące (zwłaszcza, że jak oskarżony twierdzi wskazywał na nie policjantom). W tej sytuacji wyjaśnienia oskarżonego, co do okoliczności w jakich zdecydował się na prowadzenie pojazdu pomimo uprzedniego spożywania alkoholu nie zasługują na wiarę i stanowią realizację przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej do wykazania, iż działał w stanie wyższej konieczności.

Odmówiono także wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których stwierdził, że przebywał przed zatrzymaniem u kolegi i dopiero co wyjechał na drogę publiczną. Takiej wersji przebiegu zdarzenia przeczą zeznania policjantów, a zwłaszcza treść zeznań świadka K. Ł., w których odniósł się do topografii miejsca, w którym kontrola była przeprowadzana.

Sąd uznał za wiarygodne zgromadzone dokumenty, bowiem zostały sporządzone przez uprawnione organy, w zakresie powierzonych im kompetencji i nie były kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie pozwolił na ustalenie, że oskarżony D. K. (1) swoim działaniem zrealizował znamiona czynu określonego w art. 178a § 1 kk, gdyż w dniu 9 września 2015 roku w S. gm. M. kierował samochodem osobowym V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po drodze publicznej, w strefie ruchu lądowego, będąc w stanie nietrzeźwości- 0,91 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Oskarżony D. K. (1) działał umyślnie, bowiem miał pełną świadomość tego, iż spożywał alkohol i skutków jakie niesie za sobą kierowanie pojazdem w warunkach obniżonej zdolności psychoruchowej. Przy tym nie znajdował się w żadnej szczególnej sytuacji motywacyjnej, a zwłaszcza nie kierował się chęcią udzielenia natychmiastowej pomocy swojemu szwagrowi, Dokonana wyżej ocena materiału dowodowego przeczy wyjaśnieniom oskarżonego w tej części. Natomiast motywacja jaka przyświecała oskarżonemu, a wynikająca z ustalonego stanu faktycznego, tj. chęć powrotu po pracy do domu nie zasługuje na uwzględnienie i nie wpływa na ocenę stopnia zawinienia oskarżonego. W sprawie brak jest podstaw do zastosowania art. 26§1 kk.

W ocenie Sądu stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest duży.

Na taką ocenę wartości tego stopnia wpływa fakt, że oskarżony swoim zachowaniem stworzył realne zagrożenie dla bezpieczeństwa innych użytkowników drogi. Kierując się powyższą oceną oraz dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 kk Sąd wymierzył oskarżonemu D. K. (1) karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych. Ustalona ilość stawek jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Natomiast określenie wartości jednej stawki na kwotę 10 złotych wynika z oceny obecnej sytuacji finansowej oskarżonego. Przy wymiarze tej kary Sąd uwzględnił jako okoliczność łagodzącą uprzednią niekaralność oskarżonego.

Orzekając wobec oskarżonego D. K. (1) w myśl w art. 42 § 2 kk trzyletni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego Sąd miał na uwadze fakt, że wyeliminowanie oskarżonego z uczestniczenia w ruchu drogowym na ten minimalny okres będzie właściwym środkiem oddziaływania na niego

Sąd orzekł wobec oskarżonego obligatoryjny środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5 tysięcy zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Określając wysokość tego świadczenia w dolnej granicy Sąd uwzględnił sytuację materialną oskarżonego, który obecnie utrzymuje się z prowadzenia gospodarstwa (poprzednio pracował jako kierowca) i posiada na utrzymaniu dwoje dzieci.

Nadto zgodnie z art. 43 § 3 kk Sąd zobowiązał oskarżonego D. K. (1) do zwrotu Staroście K. dokumentu w postaci prawa jazdy, które nie zostało zatrzymane oskarżonemu (D. K. oświadczył, że je zagubił)

Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w wysokości 190,00 złotych uznając, że zarówno ich wysokość jak i możliwości finansowe oskarżonego uzasadniają taką decyzję.